

РЕШЕНИЕ № 1
София, 26 март 2002 г.
конституционно дело № 17/2001 г.
съдия-докладчик Румен Янков
(Обн., ДВ, бр. 35 от 5 април 2002 г.)

С ъ с т а в: Христо Данов – председател, Георги Марков, Димитър Гочев, Тодор Тодоров, Неделчо Беров, Стефанка Стоянова, Маргарита Златарева, Васил Гоцев, Людмил Нейков, Румен Янков - докладчик, Живан Белчев, Пенка Томчева

Делото е образувано на 5.12.2001 г. по искане на 50 народни представители от XXXIX народно събрание, за да бъде установена противоконституционност на част от разпоредбите на Закона за изменение и допълнение на Закона за радиото и телевизията (ЗИДЗРТ) - обн., ДВ, бр.96 от 2001 г., изм., бр.112 от 2001 г. и несъответствието им с Европейската конвенция за трансгранична телевизия - обн., ДВ, бр.32 от 1999 г.

С определение от 15. 01. 2002 г. Конституционният съд е допуснал за разглеждане по същество само искането за противоконституционност на отделни текстове на ЗИДЗРТ.

Като заинтересувани страни са конституирани Народното събрание (НС), Министерският съвет (МС), Българската национална телевизия, Българското национално радио, Съветът за електронни медии (СЕМ), Комисията за регулиране на съобщенията (КРС) и Българската медийна коалиция (БМК).

В определения срок са постъпили становища от НС, МС, СЕМ, КРС и БМК.

Конституционният съд, за да се произнесе по искането, взе предвид следното:

А. По § 1, с който в чл.3, ал.2 са добавени думите „или регистрации“; § 6, с който в чл.20, ал.1 са добавени думите „чрез регистрирането или“; § 13, с който в чл.32, ал.1 е създадена нова т.16; § 23, с който в чл.102, ал.1, т.2 са добавени думите “такси за регистриране”; § 25, с който в чл.105 е създадена нова ал.6; § 46, с който в раздел IV е създаден чл.125а; § 48, с който е създаден чл.126а, ал.3 и 4, и § 53

Вносителите твърдят, че законът предвижда лицензионен и регистрационен режим за създаване и разпространение на радио- и телевизионни програми. От тази гледна точка според тях ЗИДЗРТ противоречи на чл.19, ал.2 от Конституцията, тъй като регламентира два различни по съдържание и тежест правни режима за една и съща дейност.

КРС счита, че правата на аудиторията следва да бъдат еднакво гарантирани без оглед на средата на пренос на програмите. В този смисъл поддържа, че „трябва да се подкрепи искането на народните представители, че ако според законодателя равнището на законова защита е достатъчно, то лицензионният режим трябва да бъде отменен по отношение на всички и бъде заменен с регистрационен”.

Становищата на НС, МС, СЕМ, БМК, като се изключат нюансите в интерпретацията на оспорените текстове на закона, могат да се обобщят – различия в регламентацията на дейността на операторите за наземно разпространение на програми, от една страна, и тези, които разпространяват програми, от друга, чрез способи, различни от наземния, наистина съществуват, но те са обусловени от факта, че държавата упражнява суверенни права в областта на ограничения радиочестотен спектър.

Разпоредбата на чл.19, ал.2 от Конституцията в първата си хипотеза гласи, че законът създава и гарантира на всички граждани и юридически лица еднакви правни условия за стопанска дейност. Това ще рече, че държавата трябва да изгради такава система на регулиране, която да гарантира еднакви правни условия за всички граждани и юридически лица в цялостния аспект на нейното съдържание – възникване, същност и прекратяване.

Наред с това трябва да се отбележи, че радио- и телевизионните оператори, независимо от спецификата на радио- и телевизионната дейност, която се изразява главно в информационни, социални, културни и политически функции, осъществяват и дейност с определена стопанска насоченост. Непосредствените инвестиции на операторите в отделните медии, рекламата, чрез която се застъпват интересите на производителите, информацията от всякакъв вид пряко или косвено съдействат за обръщението на капитали. Поради това радио- и телевизионната дейност, осъществявана не само от търговските, но и от обществените радио- и телевизионни оператори, регламентирани от ЗРТ, трябва да бъде съобразена с разпоредбите на Конституцията, отнасящи се до дейността на стопанските субекти.

Радиочестотният спектър на страната е в строго определени граници, посочени в § 1, т.21 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за далекосъобщенията (ЗД). Текстът е последица от международно съглашение, по което нашата държава е страна.

На първо място, трябва да се има предвид, че лицензионният режим е наложителен към настоящо време с оглед на изричната разпоредба на чл.18, ал.3 и 5 от Конституцията, според която държавата осъществява суверенни права по отношение на радиочестотния спектър. На второ, наличието на ограничен радиочестотен спектър налага държавна намеса и в друга насока – да не се нарушават международните договорености, и на кандидатите за оператори за наземна радио- и телевизионна дейност да бъде осигурен незаем радиочестотен ресурс.

Казаното налага извода, че лицензионният режим е проекция на конституционното задължение на държавата да разпределя наличните честоти (Решение № 21 от 14.11.96 г. по к.д. № 19/96 г., т. 5) и на обективната ограниченост на честотния ресурс за наземно разпространение на радио- и телевизионни програми.

Разпоредбите на § 46, с който е създаден чл.125а и следващите от ЗИДЗРТ, уреждат разпространението на програми чрез технически способи, различни от наземния - чрез регистрацията.

Регистрационният режим е стъпка към дерегулация на медийната дейност. Улесняват се операторите, които желаят да упражняват радио- и телевизионна дейност, чрез регистрацията относно: процедура, която е облекчена в сравнение с лицензионната; обхват, който няма връзка с ограничения честотен ресурс; срок, тъй като не се използват ограничени честоти. Разширява се и обсегът на лицата да търсят, получават и разпространяват информация – чл.41 от Конституцията. Или режимът е в съзвучие с прогласеното от Конституцията право на свободна стопанска инициатива.

Логично е да се приеме при това положение, че наличието на обективни предпоставки за лицензиране на наземното радио- и телевизионно излъчване не трябва да има за последица въвеждането на аналогичен режим и за останалите оператори, създаващи програми за разпространение чрез други технически способи.

Наличието на равни правни условия за упражняване на стопанска дейност се съотнася с правото на свободен избор, как да се упражнява дейността - като наземен оператор или оператор чрез регистрацията. Различията в режимите не е предпоставка за тяхното участие, а последица от избора им. Веднъж обаче направил избора, операторът е подчинен на различията в рамките на отделния режим.

Народните представители обосновават твърдението си за противоречие на изброените в чл.19, ал.2 от Конституцията, като съпоставят различните условия и изисквания за осъществяване на дейността, съдържащи се в двата режима.

Налага се кратък анализ на оспорените норми:

1. Норми, които се отнасят до нововъведения регистрационен режим.

Разпоредбите на § 1, с който в чл.3, ал.2 са добавени думите „или регистрации“; § 6, с който в чл.20, ал.1 са добавени думите „чрез регистрирането или“; § 13, с който в чл.32, ал.1 е създадена нова т.16 със съдържание „извършва или заличава регистрации за осъществяване на радио- и телевизионна дейност в предвидените от закона случаи“; § 23, с който в чл.102, ал.1, т.2 са добавени думите „такси за регистриране“ могат тематично да се обединят, защото всичките касаят нововъведения регистрационен режим за осъществяване на радио- и телевизионна дейност. По-горе бе направен изводът, че режимът е стъпка към дерегулация, съобразена с Конституцията и че регламентиращите го разпоредби не противоречат на чл.19, ал.2.

2. Неравнопоставеност на операторите по отношение на сроковете за осъществяване на радио- и телевизионна дейност.

Според § 28, с който е изменен чл.109 ЗИДЗРТ, срокът за лицензия на разпространяваните чрез наземен способ програми е 15-годишен, докато според § 46, с който е създаден чл.125а, ал.7, разпространяването на програми чрез други технически способи е безсрочно.

Конституционният съд приема, че различието е обективно обусловено. Ограниченият радиочестотен ресурс се предоставя от държавата, която упражнява правата си по чл.18, ал.3 и 5 от Конституцията. Тя определя и срока за ползването. Създаването на радио- и телевизионни програми за разпространение по кабелен, спътников или по друг технически начин не е свързано с ползването на ограничен радиочестотен ресурс. Начинът на разпространение на създадената програма във втория случай се осъществява чрез собствено или договорено за ползване чуждо далекосъобщително средство. Принциплът на свободата на договарянето, който е последица от свободната стопанска инициатива, изключва правото на държавата да определя срокове на договорите в тази област.

Поради това § 46, с който е създаден чл.125а, ал.7 ЗИДЗРТ, не е противоконституционен.

3. Неравнопоставеност на радио- и телевизионните оператори по отношение на отнемането или прекратяването на далекосъобщителните им лицензи.

Вносителите твърдят, че „при отнемане или прекратяване на лицензията за разпространение на програма на друго основание (без да се търси основание) се отнема или прекратява далекосъобщителната лицензия, докато при заличаване на регистрацията при системно нарушение на закона (чл.126а, ал.4) не се отнемат съответните далекосъобщителни лицензи“.

Твърдението е неоснователно. Всеки ефирен оператор притежава две индивидуални лицензи - за програма по ЗРТ и далекосъобщителна по ЗД. При прекратяването или отнемането на програмния лиценз наложително е да бъде отнет и далекосъобщителният лиценз за излъчване на определена честота, по отношение на която държавата има суверенни права. Това е необходимо от функционалната зависимост на двата вида лицензи. Що се отнася до регистрираните по ЗРТ оператори, създадените от тях радио- и телевизионни програми се разпространяват чрез технически способи, различни от наземния, без да се ползва радиочестотен ресурс. За това по отношение на тях законът е ясен – според оспорения текст се заличава само регистрацията, защото няма поменатата връзка между програма и радиочестотна мрежа. Прекратяването ще има за последица забраната за разпространение само на програмата чрез собствената или чужда кабелна мрежа, спътник или други технически способи, различни от наземния.

Поради това нормата на § 48, с който е създаден чл.126а, ал.3 и 4 ЗРТ, не е противоконституционна.

4. Неравнопоставеност на операторите по отношение на имуществените санкции.

Според носителите имуществените санкции за лицензираните и регистрираните оператори се различават по основание и размер. Първите се санкционират освен за нарушение на ЗРТ и за нарушение на лицензията – § 48, с който е създаден чл.126а, ал.1 и 2, докато вторите и за нарушение по отношение на заявения програмнен проект, програмнен профил или програмна схема - § 48, с който е създаден чл.126а, ал.3 и 4 ЗИДЗРТ. В този смисъл регистрираните оператори са поставени в неравнопоставено положение спрямо лицензираните.

Конституционният съд счита, че предвидени в закон санкции могат да бъдат обект на конституционен анализ с оглед на разпоредбата на чл.5, ал.3 от Конституцията. Очевидно случаят не е такъв. Право на законодателя е да въвежда различен режим на административните санкции, техния вид и размер, както е и сторил в глава Административнонаказателни разпоредби на ЗРТ.

5. Неравнопоставеност на операторите по отношение на обхвата на разпространение на програмите.

Според вносителите при лицензираните оператори изрично се предвижда национален, регионален и местен обхват - чл.110, ал.1, т.5 ЗРТ. При регистрираните с оглед на разпоредбата на § 46, с който е създаден чл.125а, ал.4 ЗИДЗРТ, не могат да се поставят ограничения, свързани с обхвата и разпространението на програмата.

Конституционният съд намира, че различия съществуват, но те не са основание за противоконституционност. Ефирните оператори получават определен ресурс, който държавата може да предостави, защото е зависима от техническите ограничения на радиочестотния спектър. Що се отнася до разпространението на програми чрез други технически способи, при тях практически ограничения няма. И това е така, защото законът, съобразен с изискването за свободата на стопанската инициатива, не ограничава броя на спътниковите транспондери, на лицата, притежатели на кабелни мрежи и тяхното изграждане на територията на цялата страна. Не могат да бъдат поставяни рамки на възможните договорености между поменатите собственици и неефирните разпространители на програми. Създадените програми по ЗРТ могат безпрепятствено да се разпространяват чрез сателит, кабел или други технически средства.

В този смисъл в § 46, с който е създаден чл.125а, ал.4, изразът „При регистрирането не могат да се поставят ограничения, свързани с обхвата на разпространение на програмата” не е противоконституционен.

6. Неравнопоставеност на операторите по отношение на изискванията за произхода на капитала.

Вносителите твърдят, че съществува неравнопоставеност на операторите по отношение на изискванията за доказване на произхода на капитала. Такива според тях съществуват само за лицензираните оператори. Само за тях като кандидат оператори се изисква списък на медийните предприятия, в които са акционери или съдружници. Няма оправдание според вносителите тези изисквания да не се прилагат по отношение на кандидатите за регистрационен режим.

Конституционният съд намира, че оплакването не се оправдава от фактическа страна. Според чл.111 ЗРТ желаещият да получи лицензия трябва да подаде декларация, че не са налице обстоятелствата по чл.108 ЗРТ (че не се притежават дялове, акции или други права според антимонополното законодателство на страната). Трябва да представят и декларация по чл.105, ал.4 от закона (част от изискванията по тази декларация са да докажат собствеността на имуществото или на капитала по чл.6 от Закона за мерките срещу изпирането на пари, както и според чл.105, ал.6 ЗИДЗРТ произхода на капитала за последните три години). А според разпоредбата на § 46, с който е създаден нов чл.125а ЗИДЗРТ, желаещите да се регистрират подават пред СЕМ документите по чл.111. По този начин чрез препаращащата норма режимът и на двете категории оператори се уеднаквява и по отношение установяването на произхода на капитала.

Поради това не може да се твърди, че страните не са равнопоставени. Параграф 25, с който в чл.105 е създадена нова ал.6 и § 46, с който е създаден чл.125а от ЗИДЗРТ, не са противоконституционни.

7. Непредвидена защита на националната сигурност.

Вносителите твърдят, че националната сигурност била защитена само чрез издаваните лицензии, които поставяли специфични условия за съдържанието на програмите, каквото изискване не съществува при въвеждането на регистрационен режим.

Националната сигурност е конституционна ценност и защитата ѝ може да бъде основание за ограничаване на основни права по чл.41, ал.1 от Конституцията в хипотезата на чл.57, ал.3 при спазване на принципа на пропорционалност на ограниченията. В разпоредбите на ЗИДЗРТ няма норми, които ограничават правата да се търси, получава и разпространява информация. Доколкото нещата не са поставени на тази плоскост в случая конституционен казус липсва. Дали съществува заплаха за националната сигурност, трябва да се съди с оглед на конкретната фактическа обстановка и механизмите на нейната защита по действащото законодателство.

8. Липсата на гаранции за защита на потребителите на програми – зрители и слушатели.

Според вносителите смисълът на определението „обхват на разпространение на програмата” в § 46, с който е създаден чл.125а, ал.4, е регулаторът да изисква програмното съдържание съобразно конкретната специфика на района и населеното място. „В този смисъл лицензираните вече оператори на програми с обхват, разпространяван от отделни селски кабелни мрежи, автоматично придобиват статут на национални радио- и телевизионни програми.” Поради това потребителите не били защитени, тъй като се разпада структурираният с оглед на обхвата кабелен пазар.

Твърдението на вносителите е последица от неправилното интерпретиране на закона. Изразът „обхват на разпространение на програмата” трябва да се схваща в пространствен (географски), а не съдържателен (програмен) смисъл. Програмното съдържание се определя от СЕМ по правилата на ЗРТ и той може да откаже регистрация при несъответствие на проект, концепция, профил или нередности на документите по § 46, с който е създаден чл.125а, ал.4 ЗИДЗРТ. Тъй че правила за регулация съществуват.

9. Параграф 53 от преходните и заключителните разпоредби от ЗИДЗРТ.

В допълнителното си изложение народните представители са пояснили, че искането им за прогласяване на противоконституционност на тази разпоредба се отнася до възможността СЕМ в шестмесечен срок служебно да издаде удостоверение за регистрация на радио- и телевизионни оператори, които притежават лицензии за осъществяване на радио- и телевизионна дейност чрез кабел или сателит, след представяне на документите по чл.125а, ал.5, без заплащане на първоначална регистрационна такса. Разпоредбата според тях противоречи на чл.19, ал.2 от Конституцията в частта ѝ относно дейността на стопанските субекти.

По-горе бе обосновано, че различието в регламентацията на двата режима не е противоконституционно. Съдържанието на разпоредбата предвижда не друго, а заварените лицензирани оператори по ЗД, които не ползват радиочестотен ресурс, да се пререгистрират съобразно по-либералните изисквания на действащия вече режим.

В крайна сметка касае се за преходно правило, което урежда заварени правоотношения, които трябва да се преуредят съобразно изискванията на новия нормативен акт, които не са противоконституционни.

Б. По § 13, т.2 в частта му, с която в чл.32, ал.1 са създадени т.14 и 15; § 34, с който е изменен чл.116; § 35, 36, 37, 38, с които са създадени съответно чл.116а, 116б, 116в, 116г ЗИДЗРТ.

Вносителите твърдят, че СЕМ в качеството му на недържавен орган има правомощия, които се следват на държавния орган КРС.

Действително според действащата разпоредба СЕМ провежда конкурс за издаване на лицензия за осъществяване на радио- и телевизионна дейност чрез използване на налични и/или изграждане, поддържане и използване на нови далекосъобщителни мрежи за наземно радиоразпръскване. По искането на заинтересувано лице или по своя инициатива провежда конкурс за издаване на лицензия по реда на чл.116, чл.116а, чл.116б, чл.116в. Процедурата обаче започва само при наличие на свободен радиочестотен спектър, обстоятелство, което се установява от КРС. От друга страна, само при положително решение на комисията, която прилага проект за лицензия на далекосъобщителна дейност, конкурсната процедура продължава. Изложеното показва, че решението на Комисията е самостоятелно юридическо основание за получаването на лицензия. По-нататък законът не урежда хипотеза, при която лицензия по ЗРТ може да се издаде, ако КРС откаже да представи доказателства за наличие на свободен радиочестотен спектър или да издаде лицензия за далекосъобщителна дейност.

Впрочем както и да бъде определен моделът на лицензиране - единен, обвързан или необвързан, за характера на функциите на КРС трябва да се съди от разпоредбите на ЗРТ и от специалния закон, регламентиращ дейността ѝ – ЗД. Така чл.27, т.4 ЗД в императивно наклонение съдържа правилото, че КРС издава, изменя, допълва, спира, прекратява и отнема лицензии, при които се използва радиочестотен спектър или позициите на геостационарната орбита. В тази насока е и чл.62, ал.1, т.8 ЗД - когато с решение на КРС се прекратява далекосъобщителната лицензия за разпространение на предвидените в ал.1 основания, лицензията по ЗРТ се отнема от СЕМ едва след влизането в сила на решението на държавния орган.

Изводът от тълкуването на закона е, че държавата в рамките на Конституцията не е предоставила предвидените в чл.18, ал.3 и 5 правомощия на СЕМ.

В. По § 13, с който в чл.32, ал. 1 с а създадени т. 13, 14, 15; § 26, с който в чл.106 е създадена ал.3; § 34, с който е изменен чл.116; § 35, 36, 37 и 38, с които са създадени нови членове 116а, 116б, 116в, 116г; § 42, с който към чл.121 е създадена нова ал.2; § 45, с който е изменен чл.125, ал.3. § 44, с който е създаден чл.123а.

Вносителите оспорват конституционността на текстовете от ЗИДЗРТ, които регламентират така нареченото „обвързано лицензиране“ на операторите като разпространители на програми по ЗРТ и на същите лица като далекосъобщителни оператори по ЗД. Според тях Конституцията е нарушена, тъй като уредбата поставяла в неравностойно положение двата сектора (аналогов и цифров) на пазара на електронните медии и лишавала потребителите от възможността да ползват цифрова наземна телевизия. Така е блокирано развитието на електронните медии.

Становището на КРС е в аналогичен смисъл.

БМК застъпва тезата, че е налице законова непълнота, която не е основание за противоконституционност на режима.

НС, МС, СЕМ твърдят противното, че регламентация съществува, което обстоятелство било ясно от последната редакция на чл.27 т.12 ЗД, която урежда част от правомощията на новия регулаторен орган КРС.

Конкретно възражението спрямо закона е, че липсва регламентация на цифровия способ на разпространение на програми. Конституционният съд намира, че отсъствието на регламентация в различни сфери на стопанската дейност би могло да се свърже и с преценка за целесъобразност и оттук с оспорвано управленско решение или пропуск, но не и като основание за противоречие с Конституцията.

От тази гледна точка съдът не счита за необходимо да прави анализ, дали в ЗИДЗРТ съществува регламентация на твърдения за по-удачен от техническа и потребителска стойност цифров способ за наземно разпространение, след като самото твърдение за отсъствието ѝ не е противоконституционно.

Нормата на чл.19, ал.2 от Конституцията, последна хипотеза гласи, че законът защитава потребителя. Съдържанието ѝ трябва да се схваща в смисъл, че по законодателен ред трябва да се охраня потребителят чрез определени стандарти за качеството на предлаганите стоки и услуги, да се предвиди защита от рискове при ползването им.

Посочено бе твърдението, че потребителите са лишени от възможността да ползват четания за предпочитан с оглед на качеството цифров способ на разпространение на програми чрез наземен способ.

Конституционният съд счита, че само наличието на услуга дава основание да се обсъжда дали в закона са предвидени покровителствени норми за защита. Това, че пазарът е негънлюценен в дадена сфера на стопанския живот е недостатък, който не може да се свързва с нарушени права на потребителите в настоящия аспект.

Поради това не могат да бъдат обявени за противоконституционни § 13, с който в чл.32 са създадени т.13, 14, 15; § 26, с който в чл.106 е създадена ал.3; § 34, с който е изменен чл.116; § 35, 36, 37 и 38, с които са създадени нови чл.116а, 116б, 116в, 116г; § 42, с който към чл.121 е създадена нова ал.2; § 45, с който е изменен чл.125, ал.3; § 44, с който е създаден чл.123а.

Общото за всички изброени тук текстове е, че уреждат различни аспекти на процедурата за издаването на лицензия по ЗРТ, според вносителите единствено за аналоговия способ за разпространение на програми. По-горе бе обосновано, че липсата на законова регламентация на определена стопанска дейност в дадената област не може да бъде основание за прогласяване на противоконституционност на нормите.

Г. Параграф 13, с който в чл.32, ал.1 е създадена нова т.12, която противоречи на чл.39, ал.1 и чл.40, ал.1 от Конституцията.

Според народните представители предоставеното на СЕМ правомощие да дава задължителни указания по изпълнение на лицензиите за радио- и телевизионна дейност ограничава свободата на словото и редакционната независимост в нарушение на чл.39, ал.1 и чл.40, ал.1 от Конституцията, а предвиждането на подобна намеса на СЕМ само по отношение на лицензираните оператори нарушава принципа на равнопоставеност на стопанските субекти по смисъла на чл.19, ал.2 Конституцията.

КРС твърди, че искането е основателно – създавали се възможности за предварителна намеса чрез задължителни указания в „програмните схеми и съдържанието на програмите, свобода при подбора на работещите в медиата“.

БМК без да изложи съображения счита, че искането в тази му част е основателно.

НС, МС, СЕМ считат, че и това искане е неоснователно. Нормата имала за цел да отстрани оперативен пропуск в закона, тъй като надзорният орган нямал способ да упражнява правомощията си.

Според редакцията на § 13, с който е създадена т.12 на чл.32 ЗИДЗРТ, СЕМ може да издава задължителни указания за изпълнението на лицензиите за радио- и телевизионна дейност.

Конституционният съд приема, че така формулираните правомощия на СЕМ не определят съдържанието и характера на указанията и не съдържат правила, чрез които да се ограничи свободата на словото и създаде възможност за упражняване на цензура. Така при наличието на обща норма СЕМ трябва да се съобразява с разпоредбата на чл.9 ЗРТ, прогласяващ свободното създаване на програми и изключване на цензурирането под каквато и да е форма.

Що се отнася до предвидената възможност в § 13, с който е създадена т.12 на чл.32 ЗИДЗРТ, да бъдат давани указания, то те могат да се отнасят единствено по въпроси, които са регламентирани в закона по изпълнението на съдържанието на лицензиите, посочени в чл.110 ЗРТ. Към тях се включват и задълженията за спазване на чл.6, ал.3, чл.7, чл.10 и чл.19, и график за постигане на определените в чл.10, ал.2 и 3 съотношения. Последните изброени текстове на ЗРТ обаче не включват намеса в съдържателната част на програмите, а чл.11 ЗРТ в кадровата политика на операторите.

Поради изложените съображения и на основание чл.149, ал.1, т.2 Конституционният съд

РЕШИ:

Отхвърля искането на 50 народни представители от XXXIX народно събрание за обявяване на противоконституционността на следните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за радиото и телевизията, обн., ДВ, бр.96 от 2001 г.:

Параграф 1, с който в чл.3, ал.2 са добавени думите “или регистрации”; § 6, с който е изменен чл.20, ал.1 в частта относно думите “чрез регистрирането или”; § 13, т.2, с който в чл.32, ал.1 се създават нови т. 12, 13, 14, 15 и 16; § 23, с който в чл.102, ал.1, т.2 е изменена и са добавени думите “такси за регистриране”; § 25, т.2, с която в чл.105 е създадена ал.6; § 26, с който в чл.106 е създадена ал.3; § 34, с който е изменен чл.116; § 35, 36, 37, 38, с които са създадени съответно чл.116а, 116б, 116в и 116г; § 42, т.2, с която в чл.121 е създадена ал.2; § 44, с който е създаден чл.123а; § 45, с който е изменена ал.3 на чл.125; § 46, с който е създаден чл.125а; § 48, с който е създаден чл.126а в частта му относно ал.3 и 4; и § 53 от преходните и заключителните разпоредби.